

תהודה

כתב עת למורשת יהודי תימן

גיליון 43

תשפ"ג

עורך:

אדם בן־נון

הוצאת האגודה לטיפוח חברה ותרבות, תיעוד ומחקר
מייסודו של עובדיה בן־שלום

על העטיפה הקדמית:

קטע ממכתב הרב יוסף צובירי שכתב בארץ ישראל למשפחתו
שבתימן ביום רביעי כ"ב במנחם אב ה'תש"ה (01.08.1945).

כתב עת זה יוצא לאור בסיוע
משרד התרבות והספורט מנהל התרבות

© כל הזכויות שמורות להוצאה לאור:

האגודה לטיפוח חברה ותרבות, תיעוד ומחקר (ע"ר)

The Association for Society and Culture,
Documentation and Research

עמותה מס' 58-001-352-2

משרד האגודה והמוזאון: כיכר העצמאות 11, קומה 4, נתניה

טלפון: 09-8331325, פקס: 09-8614712

שעות פתיחה: ימים א'–ה' בין השעות 09:00–14:00

(ביקור אחה"צ מחייב תיאום מראש)

אתר אינטרנט: <http://www.teman.org.il>

פייסבוק: <https://www.facebook.com/hatemanim>

דואר אלקטרוני: hatemanim@gmail.com

מען למכתבים: ת"ד 1515 נתניה 4211501

הדפסה: דפוס מאור-ולך, ירושלים, ספטמבר 2023

מסת"ב 978-965-92995-5-3

תוכן העניינים

5	דבר העורך
10	דבר נשיא האגודה

מדור מאמרים

	אדם בַּנְנוֹן
13	זיכרון להולכים: מארי סלימאן בן סלימאן קארה
	יונה ברמעוז וימימה לוי
113	אברך המשי מבעדאן – הרב ראובן הכהן (כ"ץ)
	אהרן גימאני
199	תעודות חדשות בחתימתו של הרב יחיא יצחק־הלוי
	אלעזר חבשוש
233	ממשנת הרב שלום יצחק־הלוי בענייני חינוך
	דוד חוברי
255	ייסוד בית הכנסת 'בית יצחק' בצנעא בשנת 1894 (תרנ"ד)
	זהר עמר
277	מארי יעיש גיאת – מרפא תימני מסורתי
	אביבה קליין־פרנקה
283	הרב יחיא יצחק־הלוי: רועה את עמו ובקרבו ישב

מדור שירה

שירי כותבים

	יואל אושרי
353	שבת נגינתם
	יהודה בֶּךְ־חֵיאל
357	רבי יחיא יצחק־הלוי

טליה מרכוס (שרעבי)

שלמות השבר 361

אברהם צובירי

המורה והתלמיד והמזבח 363

רשימת הכותבים

367

דבר העורך

בגיליון שלפנינו שבעה מאמרים מסודרים לפי סדר א"ב של כותביהם. אולם מבחינה עניינית הם נחלקים לשתי קבוצות. בקבוצת המאמרים הראשונה שולבו ארבעה מאמרים העוסקים ברב שלום יצחק־הלוי ובבני משפחתו, והם המשך ישיר לתהודה 42 (תשפ"ג), שהוקדש לזכרו של הרב שלום בן הרב יחיא יצחק־הלוי, במלאת חמישים שנה לפטירתו.

מאמר אחד הוא מאמרו של פרופ' אהרן גימאני "תעודות חדשות בחתימתו של הרב יחיא יצחק־הלוי", ובו פורסם כתב מינוי חדש לקהילת צ'ואלע ולאחר מכן סופק מידע מארבעים ושלושה שטרי כתובות וארבעה גיטין בחתימתו של הרב יחיא יצחק־הלוי. מאמר שני הוא מאמרו של אלעזר חבשוש "ממשנת הרב שלום יצחק־הלוי בענייני חינוך", ובו כמה מסמכים מארכיון הרב שלום יצחק־הלוי המספקים הצצה למשנתו בענייני חינוך בכלל וחינוך תורני בפרט. המאמר השלישי הוא מאמרו של דוד חוברי – "ייסוד בית הכנסת 'בית יצחק' בצנעא בשנת 1894 (תרנ"ד)", שעיקרו בפרסום תעודה מארכיון משפחת חובארה, העוסקת בזכויות ובשררות המגיעות למייסדי בית הכנסת. המאמר הרביעי והאחרון הוא מאמרה של ד"ר אביבה קליין־פרנקה – "הרב יחיא יצחק־הלוי: רועה את עמו ובקרבו ישב", הסוקר בסקירה מקיפה את פעילותו של הרב יחיא יצחק־הלוי כמנהיג. בקבוצת המאמרים השנייה פורסמו בגיליון שלפנינו שלושה מאמרים העוסקים בדמויות תורניות חשובות. מאמר אחד הנקרא "זיכרון להולכים: מארי סלימאן בן סלימאן קארה" מוקדש לרבי סלימאן קארה וסוקר את תולדות הענף הזה של משפחת קארה. מאמר נוסף כתבו יונה בר־מעוז וימימה לוי – "אברך המשי מבעדאן – הרב ראובן הכהן (כ"ץ)", ובו הן מציבות יד ושם לאביהן להנהגותיו ולפעילותו הציבורית. המאמר האחרון בסדרה הזו הוא מאמרו של פרופ' זהר עמר – "מארי יעיש גיאת – מרפא תימני מסורתי", ובו הוא מאיר את דמותו של מארי יעיש גיאת דרך עיסוקו כמרפא תימני מסורתי עם דגש על סממני הטיפול ואופן הטיפול בהם.

במדור השירה פורסמו ארבעה שירים מרעננים: "שבת נגינתם" – הוא שירו של יואל אושרי, המציג ישיבת רעים עם תקרובת ושירה (מה שנקרא "געלה"), כפי שחווה אותן המחבר בשנות ילדותו פה בארץ שנות השבעים. "רבי יחיא יצחק-הלוי" – הוא שירו של יהודה בן-יחיאל המאיר את דמותו של הרב יחיא יצחק-הלוי לאור הנכתב בסדרת הספרים "איש ימיני". שירה של טליה מרכוס (שרעבי) הנקרא "שלמות השבר", עוסק בברית הדמים של עם ישראל וארץ ישראל. את מדור השירה חותם מאמרו של אברהם צוברי – "המורה והתלמיד והמזבח". שיר זה הוא מפנקסו של איש חינוך, ובו קריאה לפרחי ההוראה להציץ בנפשות תלמידיהם המיוחדים.

* * *

"אמר רבי יוחנן: טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב, שנאמר: 'ולבן שנים מחלב' – אל תקרי ולבן שיניים אלא וליבון שיניים" (כתובות קיא ע"ב).

ידידי ר' משה הלוי היה נעים הליכות, צנוע וחייכן, ושמחה פנימית הייתה טבועה בו. אף שהוא שָׁכַל את בנו אהובו אביאל ז"ל, שנפטר באביב ימיו ב"ח בטבת תשע"ב, וכמה שנים לאחר מכן תקפה אותו מחלה קשה, הוא לא שקע באבלו ולא הראה סימני שבירה אלא דאגתו בליבו וצהלתו על פניו. ראינו כולנו איך רוחו נשארה איתנה, ואמונתו הלכה והתחשלה. לא פעם עמדתי משתאה

לנוכח עוצמת האמונה שפיעמה בקרבו, שממנה שאב את תעצומות הנפש, שבכוחן נשא את כאבו בדומייה, והאמין כי קרובה רפואתו לבוא, אותה הרפואה שלה חיכה בציפייה.

משה היה אוהב אדם באשר הוא. בחוכמתו ידע לרומם רוח שפלים ולשמח לב נדכאים. הוא זכה לא רק להלבין שיניו לכל אדם בחיוך ובמאור פנים אלא גם להשקותו חלב.

משה הצטיין במידת החסד. תרומות רבות תרם לבתי כנסת, לשיבות ולמוסדות שונים. הוא החזיק לומדי תורה, ותמך ביתומים ובאלמנות בכסף, במוצרי מזון וכמובן בבשר. בפרט יש להזכיר כמה השתדל לקיים מצוות כיבוד הורים בהידור רב, באהבה ובמסירות אין קץ.

"הינה מה טוב ומה נעים שבת אחים ורעים" – משה אהב את החיים פשוטו כמשמעו. הוא אהב את עבודתו ואת קהל לקוחותיו, ועד ימיו האחרונים נלחם לשרתם באהבה ובמסירות, וזאת אף שהיה מחובר בלבון חמצן. הוא היה איש רעים להתרועע. איש חברה שנהנה לבלות עם ידידיו, שאהבוהו כנפשם. הוא החזיק במצוות הכנסת אורחים, ויחד עם רעייתו ניצה שתח' פתחו את ביתם לכל דכפין. אורחים רבים היו מבאי ביתם וסעדו על שולחנם – מהם ידידים ובני משפחה ומהם זרים שהתוודעו אליהם זה עתה. נמצא אפוא שכל חייו חי משה בדאגה לסובבים אותו, ועליו נאמר "רודף צדקה וחסד".

"טוב אשר תאחוז בזה, וגם מזה אל תנח ידיך". משה כיבד את ה' מגרונו בבית הכנסת "תפארת ישראל" ברמתעמידר, שאביו היה ממייסדיו. עוד מהדהד באוזני קולו הרם, הגובר על קולות שאר המתפללים, בקוראם בנעימה תימנית מקורית את סדר קבלת שבת, זמירות לשחרית של שבת, שירת הים, מזמורי החגים והימים הנוראים בשילוב משחקי הטונים שנעשו באומנות. אולם יחד עם זאת הוא היה מחובר לשירת הבקשות ולחזנות אשכנזית, וכיתת רגליו לשמוע חזנים ידועי שם.

"צר לי לאם תבכה ותתייפח". תוך שנה וחצי נפטרו בבית ר' שלמה (=סלימאן) בן הרב יחיא יצחק־הלוי ז"ל ובבית רעייתו הגברת רומיה תבלט"א בת ר' סלימאן עמר, שני בנים – משולם ומשה; ושני חתנים – הרב חיים עמר והרב ינון צדוק. ועליהם קרא בהלוויה החתן הנוסף, ידיד, כבוד הרב צדוק ימיני, את הפסוק בהושע (ד, ב): "וְדָמִים בְּדָמִים נִגְעָה".

מרגלית טובה הייתה בינינו... האובדן עוד טרי, והלב מסרב להאמין שמשה כבר איננו איתנו. אני מקווה ומאמין שמוקירי זכרו עוד יפרסמו לרבים מעט מאישיותו הקורנת, מנועם הליכותיו ומחסדיו המרובים, כדי שנוכל להידבק במידותיו ובדרכיו.

מיום שהכרתיו, לפני קרוב לעשרים וחמש שנה, עזר לי משה בכל עניין שפניתי אליו, ומימיו לא השיב פניי ריקם. בגיליון הקודם, "תהודה" 42 (תשפ"ג), המוקדש לזכרו של דודו – הרב שלום בן הרב יחיא יצחק-הלוי, פרסמתי מאמר בשיתוף עם הרב אבירן יצחק-הלוי העוסק בשישה מכתבים שנכתבו בשנים תש"ב–תש"ג (1942–1943) בידי בני המשפחה ונשלחו מתימן לאחיהם מאיר לוי שבארץ ישראל.

משה התרגש ושמח מאוד שפורסמו מכתבי אביו, וכמובן נתן לי רשות לשלב במאמר תמונות משפחתיות שהיו גנוזות בבית הוריו. ב"דבר העורך" שבאותו הגיליון (עמ' 8–10) העליתי על נס את דמותו של גיסו – הרב ינון צדוק זצ"ל.

משה זכה לקבל את הגיליון, ומייד כתב לי: "עכשיו קיבלתי לעיון את 'תהודה'. והתרגשתי לראות שכתבת על הרב ינון. אשריך". ובשנינות האופיינית לו הוסיף: "על ההמשך יבואו המחאות. סליחה, המחמאות". בעל פה סיפר לי שהוא אינו חש בטוב, וקשה לו להתרכז בקריאת המאמרים, אך בע"ה הוא יקראם בהמשך. ואכן, לאחר כמה ימים כשהתחזק מעט עבר על כל הגיליון בעיון.

לא יכולנו להאמין שכמה ימים לאחר מכן הוא ישיב את נשמתו לבוראה, ובגיליון הבא אחריו ייכתבו מילים לזכרו... תנצב"ה.

את דבריי אחתום בקינה שכתב הרב שלום קורח (סימן ראשי הבתים: שלום קרח). הקורא את הקינה מתרשם כאילו המחבר, שנפטר בשנת תשי"ד (1954), הכיר את משה ותיאר את אישיותו המיוחדת ואת מידותיו הנעלות לפרטי פרטים, לרבות הפרט על פטירת בנו. והינה היא לפניכם ככתבה וכלשונה.

שְׁמָמָה נִפְשִׁי וְכָאֵב עָלַי רֹאשִׁי, יוֹם אֲסִיפֹת גְּבִיר הַנִּכְבֵּד. רַפּוֹ אֲזָרוּעִי, וְרִתְחוֹ כְּמוֹ סִיר מְעִי, וְלִבִּי סִפּוֹד יִסְפֹּד. שְׁמֵשׁ קִדְרָה, וְיֵרַח חִפְרָה, עַת אֲשֶׁר הִצְדִּיק אָבִד. וּמֵאוֹרוֹת אֶפְלוּ, וְכָל אֲבִירִים חָלוּ, וְכָל הַקֶּהֱל צוֹעֲקִים פֹּה אָחִיד. בִּצְעָקָה גְּדוֹלָה, בִּירְאָה וְחִלְחָלָה, בְּמוֹרָא וּמִפְחָד. אֵל אֲמַת, דִּין אֲמַת, וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאֲמַת:

לָכֵן אֶקוֹנֶנּוּ בְּאַיִינָהּ, וְאֶצַּעַק בְּמַגְנָהּ, אוֹי מִי יִתֵּן לָנוּ חֲלִיפָתוֹ. אֶסְפֹּק כְּפִיִּם, אֶצְרַח מֵר בְּכַפְלִים, אוֹי מִי יִתֵּן תְּמוּנָתוֹ. עֶזֶר רַבִּים בְּהוֹנוֹ, עֲשֵׂה חֶסֶד כְּאוֹנוֹ, וְחֵן דָּלִים בְּחֻמְלָתוֹ. פְּרָנָס אֱלֻמְנוֹת, הַשִּׁיא יְתוּמוֹת, וְהַסִּיב לַעֲנִיִּים מְסוּבָתוֹ. לָכֵן אֶפְתַּח עָלָיו בְּשׁוּרָה, אוֹי עַל נֶפֶשׁ יִקְרָה, מִבִּינֵינוּ נֶעְדְּרָה:

וּבְרוּב עֲנוּהוּ, וְאַהֲבָה וְאַחֻוָה, עִם בְּנֵי אָדָם הֵלֶךְ. וְתַחֲלוּאִים רַעִים, סָבָל וּפְגָעִים, עִם גְּזֻרוֹת שָׁרִים וּמִלָּךְ. כִּמָּה כָּלְתָה עֵינֹו, עַל מִיתַת בָּנוּ, אֲשֶׁר בִּפְחִי נֶפֶשׁ הֵלֶךְ. וְכִמָּה עֵינֹו יִיחַלָה, לְרֹאוֹת יוֹם הַגְּאֻלָּה, וְעַת יִמְלוֹךְ לְיִשְׂרָאֵל מִלָּךְ. וְעַתָּה הֵלֶךְ בְּעֲגָמָה, לְהַטְמִין בְּאַדְמָה, כְּאִישׁ עֲנִי כְּאִישׁ הֵלֶךְ. אָבָל זָכְרוּ, בְּרוּב יִשְׁרוּ, לֹא יִשְׁכַּחוּ בְּנֵי דוֹרוֹ:

מִדּוֹתָיו טוֹבִים, וְעֲנִינָיו חֲשׁוּבִים, יִשָּׁר וְיַעַל תּוֹרָה. הַשְׁכִּים לְבֵית הַמִּדְרָשׁ, קִרָּא פֶשֶׁט וּמִדְרָשׁ, וְהוֹרָאָה בְּרוּרָה. גִּדֹּל בֵּין הַחֲכָמִים, נִתְחַבֵּר לְתַמִּימִים, רַחֵק אֶת הָעֵבֶרָה. גִּדֹּל בְּנָיו בִּישָׁר, בִּירְאָת אֵל וְכֶשֶׁר, וְהוֹלִיכֵם דֶּרֶךְ יִשְׁרָה. לֹא רָמוּ עֵינָיו, בְּרוּב קִנְיָנוּ, מֵאֵס כְּבוֹד וּמִשְׁנָה. אוֹי עַל פְּרִידָתוֹ, מִתּוֹךְ רַעֲיוֹ וְחִבְרָתוֹ, אוֹי עַל אֲסִיפָתוֹ:

קֶשֶׁה סְלוֹקוֹ מִבִּינֵינוּ, קֶשֶׁה הֶעֱדָרוֹ מֵעַמָּנוּ, כְּיוֹם חֹשֶׁךְ וְאַפָּלָה. תִּמְהוּ עָלָיו מִתְנַיִנוֹ, וְכִשְׁלוֹ בְּרַפְנוֹ, וּמֵלֵאנֹו חִלְחָלָה. מֵאִד עֲגָמָה נִפְשָׁנוּ, וְדָאָבָה רִוְחָנוּ, וְרִבְתָּה בְּחֵלָה. כְּהוֹ לָנוּ עֵינֵינוּ, וְרַפּוֹ כָּל יְדֵים, בְּאַנְחָה כְּפוּלָה. גִּלְגִּיל בְּקוֹל מֵר, בָּלָב אוֹנוֹ וְנֹאמֵר, אוֹי עַל מִרְגְּלִית טוֹבָה וְסִגּוּלָה. הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם עֲבָרָה, יוֹם שׂוֹאָה וּמִשׂוֹאָה, יוֹם צָרָה וּמִצּוּקָה:

רָגְזוּ אֲחִים יִקְרִים, עֲמָדוֹ בְּבִכִּי תִמְרוּרִים, וְאֵל תִּתֵּנוּ דָּמִי. סִפְדוּ בְּרוּב מַגְנָה, עַל גְּבִיר נִכְבֵּד פָּנָה, גָּבֵר יִקָּר בְּעַמִּי. הֲלֹא יִשְׁרוּ וְיִצְדָּקְתוּ, וְתִמּוּ וְחִסִּידוֹתוֹ, יוֹדֵעַ כָּל שַׁעַר עַמִּי. קוֹנֵנוּ בְּרַחוּבוֹת, בָּכוּ בָּנִים עִם אֲבוֹת, וְסִפְדוּ בְּכָל לְאָמִי. הוֹרִידוּ מֵעֵינֵינוּ, דְּמָעָה כְּמִים, וְטַפְחוּ עַל מִתְנַיִנֵּם:

חֲסֵרָה הַמְדִּינָה, אִישׁ בַּעַל אֲמוּנָה, וּבַעַל אֲשֶׁר וַיִּתְרוֹן. אִישׁ בַּעַל דַּעַה, וְעֶצֶה וַתְּבוּנָה, אִישׁ חָכֵם וְנָבוֹן. אִישׁ טוֹב וְנִחְמָד, חָשׁוּב וְנִכְבָּד, בַּעַל לֵב טוֹב וְכִשְׁרוֹן. הֶלֶךְ לַמְנוּחֹת, וְטוֹבוֹת נְכוּחֹת, מְקוֹם נַחַת וְרָצוֹן. עֲזָבָנוּ לַמְּגֻנָה, וְאַבֵּל וְאַנִּינָה, וּמִסְפַּד וְקִינָה:

בָּכוּ אַחִים יְקָרִים, בָּכוּ בְּכִי תַמְרוּרִים, וְנוֹעַז פֶּשְׁכּוֹר וְנוֹדוּ. אִידָּע עִם כָּהָה מְאוּרָם, וְנֶאֱסַף מֵהֶם פֶּאֶרֶם, יָרָאוּ וְלֹא יִפְחָדוּ. אִידָּע קָהֵל נִפְקֵד חֲשׁוּבָם, גְּדוֹלָם וְאַלּוּפָם, וְנוּחוּ וְלֹא יִרְעָדוּ. שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל בְּנִפְשָׁם, וְקָרְעוּ אֶת לִבָּבָם, וּבִרְעָדָה עֲמָדוֹ. הִתְבוּנָנוּ בַּחֲסָרוֹן, וְגָדַל הַחֲרוֹן, אֲשֶׁר יִחָדּוּ נִצְמָדוּ. יָגוֹן בִּיגוֹן דְּבָקוֹ, וְצָר וּמִצּוֹק חֲזָקוֹ, וְגִיל וְשִׂשׁוֹן הִכְחָדוּ. לָכֵן יִמְלֹא פִיכֶם נְהִי, וְקִינִים וְהִנֵּה וְהִי, וּבִרְעָדָה סְפּוֹדוֹ. לֹא תִתְּנוּ דְמָמָה, וְהַעֲתָ עֵת מְהוּמָה, וְיִגְוֹנוּתֵינוּ שְׂקָדוֹ. וּבִקְשׁוּ מִשׁוֹכֵן בְּזִבּוּלָיו, וְנַחֵם לְאַבְלָיו, וְיִלְוֶה הַשָּׁלוֹם אֲלָיו:

הַצּוֹר יִרְחַמֶּהוּ, וְלִקְצֵץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ, לְרֵאוֹת פָּנֵי שְׂכִינָה. וְיִמְחָה אֶת חֲטָאֵתָיו, וְיִזְכֹּר אֶת תְּלֵאוֹתָיו, מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה. [...] וְיִזְכֶּה לְהַמְנוּת, עִם אֲנָשֵׁי תְבוּנוֹת, וְעִם בַּעֲלֵי אֲמוּנָה. וְעִם פְּתוֹת יִשְׂרָאֵל, וְצַדִּיקִים וְכָרִים, וְחֲסִידִים גְּמוּרִים:

(הרב שלום קורח, ספר הקינות, עמ' קסב-קסד)

* * *

ברצוני להודות לנשיא האגודה לטיפוח חברה ותרבות, ד"ר יגאל בן-שלום, ולבנו, עדיאל, על הזכות ועל האמון שנתנו בידי להמשיך ולערוך גם את גיליון "תהודה" הזה, ועל עזרתם בכל נושא שפניתי אליהם.

תודה מיוחדת לכל הכותבים שהשביחו את כתב העת במאמריהם המחכימים והמעניינים, בסיפוריהם ובשיריהם המשובבים את הנפש.

במהלך עריכת הגיליון נעזרתי בכמה מכובדים וידידים שתּרמו לי מזמנם וסייעו לי בכל אשר חפצתי, מי במתן עצה והדרכה, מי בהארת עניינים בעניינים לשוניים, מי בהגהה ומי בסיוע ובעזרה כנגד תעתועי המחשב שלא יכולתי עליהם לבדי. ברצוני להזכיר במיוחד את הרב יעקב שרעבי, אלעזר צדוק ושי שבח.

דבר נשיא האגודה

כתב העת "תהודה" גיליון 42 הוקדש לדמותו של הרב שלום יצחק־הלוי, אשר עלה לארץ מתימן בשנת תרפ"ג (1923). בשנה זו נולד אבא מורי עובדיה בן־שלום, במחוז ד'מאר בתימן. הוא עלה ארצה שבע שנים מאוחר יותר, בתחילת שנות השלושים של המאה העשרים. הגיליון שלפנינו – תהודה 43, מהווה מעין המשך לגיליון הקודם, ומתפרסמים בו ארבעה מאמרים הקשורים לדמותו של הרב שלום יצחק־הלוי.

הגיליון שלפנינו מכיל כ־360 עמודים. מובאים בו מאמרים חשובים, הנשענים על מקורות ייחודיים. אתגר גדול הוא של העורך להשיג מאמרים ומחקרים, לעודד כותבים ולהקדיש זמן איכות למלאכת העריכה והכתיבה. זכות גדולה היא לנו שד"ר אדם בן־נון, ממשיך במלאכת קודש זו, במסירות, בדבקות, במקצועיות ובשיפור מתמיד של רמת הכתיבה ובחירת הנושאים.

השנה, מציינים אנו 100 שנים להולדתו של נשיא האגודה ומייסדה, אבא מורי עובדיה בן־שלום. הוא היה הוגה הרעיון אשר הוביל להוצאת כתב עת בחסות האגודה, ודאג להוציא לאור את החוברת הראשונה "תהודה". ה"אגודה לטיפוח חברה ותרבות, תיעוד ומחקר" מציינת את שנת המאה להולדת אבי, באירוע תרבותי בחודש אב, בהיכל התרבות, בעיר אשר בה הוא חי ופעל – נתניה. את כל חייו הבוגרים הקדיש אבי מורי לפיתוחה ולצמיחתה של מסורת יהודי תימן. הוא הקים את מכון המחקר של האגודה, בראשותו של פרופ' יוסף יובל טובי. המכון, יחד עם מיטב החוקרים והמרצים, הניב פעילות מחקרית ענפה, בשיתוף מוסדות אקדמיים. עשרות ספרים ומאות מאמרים פורסמו בתחומים שונים של חקר יהודי תימן. הוא יזם כינוסים בינלאומיים בארץ ובעולם, הממשיכים להתקיים ולעודד חוקרים צעירים, לכתוב, לפרסם ולהרצות על מחקריהם. לאחרונה, בחודש תמוז קיימנו את כינוס החוקרים המסורתי של האגודה ומכון המחקר, בכפר המכבייה.

"רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא אומר, [...] וְכָל הָעַמִּים עִם הַצָּבוֹר, יִהְיוּ עִמָּלִים עִמָּהֶם לְשֵׁם שְׁמַיִם; שְׁזָכוּת אָבוֹתָם מְסִיעָתוֹ, וְצִדְקָתָם עוֹמֶדֶת לְעַד". אין לי ספק שזכות אבות מסייעת בידי להמשיך את הדרך שהתווה לנו, יחד עם כל העמלים עם הצבור לשם שמיים. דרך שהייתה פריצת דרך משמעותית בחשיפתה ובהפצתה של תרבות יהודי תימן.

בחודש אב, מציינים אנו גם 19 שנים לפטירתו של אבא מורי. השנה מתלכדים התאריכים, העברי והלועזי של יום מותו. (כ"ח באב, 15 באוגוסט). בצד הפעילות המחקרית, נמשכת הפעילות השוטפת של האגודה בנושאים נוספים. בתחילת חודש תמוז קיימה האגודה ימי עיון ותרבות בים המלח. שלושה הרכבים מוזיקליים שייסדה האגודה מופיעים בארץ ובעולם. התזמורת התימנית, "קולות תימן" ו"בנאת אלימאן", מביאים לקהל הרחב את היצירה המסורתית של יהודי תימן בתחום השירה והמוסיקה.

הנני לציין בסיפוק רב שהכרך הראשון של "דיואן ר' שלום שבזי" יצא לאור. כך זה, בהוצאת תימא, האגודה לטיפול חברה ותרבות מייסודו של עובדיה בךשלום, כולל את הפיוטים והשירים למחזור השנה ולמחזור החיים. כל השירים מתורגמים לעברית עם פירוש קצר. הנני מודה לפרופ' יוסף יובל טובי על שנים רבות של השקעה אשר הניבו את הדיואן המדעי הראשון מסוגו. ראוי שדיואן זה יהיה בכל בית בישראל, בספריות ובבתי ספר. לכבוד הוא לי להודות לבני, עדיאל, על ההפקה המקצועית וההוצאה לאור של הדיואן. ללא מסירותו, ספק אם היה עולה בידינו להשלים את המלאכה. אנו עומדים להוציא לאור גם את הכרך השני ואלה שיבואו אחריו. אנו קוראים לידידינו ואוהדינו לרכוש את הספר, באמצעות הזמנה באתר האגודה או במרכז האגודה בנתניה.

הנני מודה שוב לאדם בןנון, על מלאכת העריכה המקצועית. הנני מודה לצוות האגודה, לפעילי האגודה ולחברי האגודה בכל אתר ואתר על השותפות והתמיכה בחזון המשותף.

ד"ר יגאל בךשלום

נשיא האגודה